

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Cornelii Hazart Societatis Iesv Theologi Discursus Morales In Selectiora Loca Genesis, Exodi, Levitici, Numerorum

Hazart, Cornelius

Antverpiæ, 1688

Discursus IX. Vocat Deus iterum Moysen in montem Sinai, quid ibi actum.
Interea fabricant & adorant filii Israel vitulum aureum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52700](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52700)

quando in Regum mensis bibitur ex argento & auro, quasi vimini Regum pretiosius sit, quam sanguis *Christi*: Dicat sufficere ut Altaria vestiantur simplici tela, aut viliori panno, quando filiae eorum & uxores unionibus gemmisque onustae incedunt: Dicat iniutiles esse sumptus vestire Templorum parietes marmore, quando effunduntur opes in ornamenta aularum, rhedarum, equorum fervorum, & vix audeo dicere, etiam meretricum: Quasi vero hoc unum sibi suisque pereat quod divino cultui impenditur.

DISCURSUS IX.

Vocat Deus iterum Moysen in montem Sinai, quid ibi actum. Interea fabricant & adorant filii Israel vitulum aureum.

Postquam *Moyses*, omnia quae prima vice in monte Deus illi mandaverat, populo promulgasset, vocavit illum Deus altera vice in montem, Cumque ascendisset, inquit Scriptura, operuit nubes montem, & habitavit gloria Domini super Sinai tegens illum nube sex diebus. Septimo autem die vocavit eum Deus de medio caliginis; erat autem species gloria Domini quasi ignis ardens super verticem montis in conspectu filiorum Israel, ingressusque *Moyses* medium nebulae, ascendit in montem, & fuit ibi quadraginta diebus, & quadraginta noctibus. Eo tempore illi Deus tradidit decem praecepta scripta in duabus tabulis lapideis, docuitque modum quo deberet construere Tabernaculum, & ceremonias consecrandi Sacerdotes & Levitas eorumque vestitum praesertim summi Sacerdotis. Quae nimis longum esset ac teterrimum singula enarrare.

Jam trigesimus circiter dies erat quo *Moyses* agebat cum Deo in monte, nec quidquam de eo audiverant *Israelitae*, praefumo & nebula non poterant illum videre, nullum apparebat signum reversionis: Itaque cum coepisset illos tædere tam longae morae, accurrunt turmatim ad *Aaronem*, & ajunt: Surge, fac nobis Deos, qui nos praecedant, *Moyse* enim huic viro, qui nos eduxit de terra Aegypti, ignoramus quid acciderit, forte jam mortuus est, forte devoratus à beluis, forte fugit in interiora deserti, ut non ferat amplius onus nos regendi, nec ducat in terram promissionis: Fac ergo nobis Deos qui nos deinceps praecedant, & eo deducant,

Quia

Quid? vos Deos petitis? & hoc quidem cum statis in conspectu illius montis in quem vidistis Deum cæli descendentem, & timuistis? in conspectu illius montis quem vidistis totum fulminibus ignibusque ardentem, reboantem tonitribus? Quem adhuc videtis stantem in densissimo fumo ac nebula in signum præsentia Dei? Vos Deos petitis qui vos præcedant & viam monstrant, cum habeatis præ oculis columnam & nubem quæ vos hætenus, illa de nocte, hæc de die, viam monstrarunt?

Jam tertio peccaverant *Israelitæ* præsertim in materia rebellionis & impatientia: Semel in *Mara*, quia non inveniabant aquas dulces: Semel in deserto *Sin*, quia non inveniabant quod comederent: Denique in deserto *Raphidim* quia peribant siti, eo quod nullas haberent aquas; nihilominus tamen non tantum hætenus non puniverat Deus ista peccata, sed etiam benigne illis concesserat quod petierant: Petebant aquas dulces, convertit aquas amaras in dulces, & paulo post duxit illos in amœnissimum locum ubi invenerunt duodecim limpidissimos fontes: Petebant panem, pluit illis Deus panem de cælo: Petebant aquas, fecit tantam copiam fluere de petra ut sese dividerent in torrentes.

Peccaverant quidem prius, manserant tamen fideles Deo in fide veræ divinitatis: Sed modo eo deventum est ut & Deum negent, & benefactorem suum derelinquant, & convertant se ad monstrum idoli: Hoc enorme peccatum non dissimulabit Deus, constabit enim illis multorum millium sanguine ut postea videbimus.

Et merito, quia præter enormitatem ipsius peccati in se, duas potissimum reperio circumstantias quæ enormitatem illam magis aggravant.

Prima est, quod illud commiserint eo ipso tempore quo tam evidentia signa divinitatis, ac præsentia Dei videbant in monte *Sinai*, vel ut loquitur Scriptura, quando videbant speciem gloriæ Dei inter fulmina, fulgetra, ignes ardentem, flammam, fumum, & nebulas: Quid poterat esse detestabilius quam in ipso conspectu divinitatis, divinitatem negare?

Altera circumstantia est, quod jam tertio Deus illis non tantum pepercerat, verum etiam post peccata novis beneficiis illos affecerat. Ingens ingratitude & intolerabilis.

Enormitas autem peccati in se major esse non poterat, non

B b b

tan-

tantum quia erat idololatria, sed etiam species atheismi propter primam circumstantiam jam dictam.

Idololatriam fuisse extra Controversiam est, quia idololatria est cultus falsi Dei, hoc est alicujus creaturæ quæ pro Deo habetur, illi autem volebant vitulum sibi fieri quem colerent pro Deo.

Speciem Atheismi fuisse hinc patet quod cum verum Deum per manifesta signa de facto viderent, eumque esse scirent qui illos eduxerat ex *Agypto*, non illi hoc adscriberent, sed vitulo jam factum, clamantes: *Hi sunt dii tui Israel qui te eduxerunt de terra Aegypti.*

Atheismus
convictus.

Quid enim est esse atheum nisi oculis conspiciere pulcherrimum illum totius mundi ordinem ac cursum, & tamen non credere hæc fieri ac regi à Deo ut supremo omnium moderatore ac conditore? Per ea quæ facta sunt, inquit *Paulus*, & quotidie fiunt, potest Deus agnosci, ipsi cæli & terra, & quidquid in mundo est, inquit *David*, alta quasi voce exclamant, Deum esse: Quidquid enim vel in cælo vel in terra spectamus, necesse est ut ab aliqua suprema ratione sit factum, quandoquidem etiamnum nihil omnino sit quod non habeat suam rationem cur sic vel sic fiat. Spectemus singula.

Oculos primum conjiciamus in solem: Ille ne quidem momento cessat à motu, quotidie oritur & occidit, ortu suo facit diem, occasu noctem: Quare hoc? dies mundo necessarius erat ut homines possent laborare, aliaque sua negotia curare? Nox necessaria erat, ut à labore quiescerent, viresque labore fractas influerent ad denuo laborandum.

2. Hic assiduus motus, simul cum influentiis Lunæ ac Planetarum, distinguit inter quatuor anni tempora, hyemem, ver, æstatem, & autumnum: Ad quid hæc quatuor tempora? quia absque illis nihil poterat in mundo subsistere. Si enim semper calores æstatis fuissent, omnia arefecissent & combussissent: Si semper hyemes, nihil poterat crescere: Si semper ver vel autumnus, non poterat terra fructus producere idoneos ad usum humanum.

Itaque ne quid simile contingeret, primo necessaria erat hyems quæ terram frigore suo constringeret, ut illâ congelatâ, ac nix madefactâ, gramina ac semina sub terra paulatim putrescerent, turgerent, ac pullularent. 2. Necessarium erat ut hyemem ver sequeretur, tempus mitius, quod terram prius induratum redderet mollem, & congelatam aperiret temperato calore, ut viam de-

ritum daret seminibus ac granis ut sese exerent supra terram. Nec hoc erat satis, oportebat enim fructus illos maturefcere, ad hoc calor veris non sufficebat, sed majori opus erat calore, idcirco necessaria erat æstas. Denique terra rursus aptari debebat ad novos fructus producendos, itaque arari debebat, & feri, & stercoari; Hoc fieri non poterat in hyeme propter duritiem terræ non in vere, tunc enim omnes fructus adhuc teneris, læsi fuissent, & evulsi radicibus; non in æstate, quia tunc tota terra jam maturis fructibus vestita est: Necessarium ergo erat aliud tempus quo terra adhuc mollis, & fructibus nudata possit arari, & feri: Hoc tempus est Autumnus.

Verum sicuti hæc quatuor anni tempora necessaria sunt ad fructus omnes producendos ac perficiendos, sic non minus necessaria erant ad conservationem & sanitatem corporum humanorum. Hæc enim constant ex quatuor Elementis, aquâ, aëre, terrâ, & igne, quæ quatuor diversos humores in nobis causant. Aqua naturaliter frigida est, hinc frigidus ille in nobis humor quem *Phlegma* vocamus, aër humidus est, hinc humor ille qui sanguis vocatur, terra arida est, hinc *Melancholia*, ignis calidus est, hinc *Ira* vel *cholera*.

Hos humores ita inter se temperatos esse oportet in corpore, ut unus non notabiliter alterum excedat, excessus enim notabilis morbidum corpus facit: Ergo ut corpori sua sanitas constet, necesse est ut illi humores suo tempore renoventur ac temperentur. In hunc finem ita quatuor anni tempora disposita sunt, ut tres menses in hyeme frigidi sint, tunc renovatur phlegma, tres humidi in vere, tunc mutatur sanguis, tres menses calidi in æstate, tunc temperatur bilis seu colera, tres denique menses aridi in Autumno, tunc *Melancholia* disponitur.

Ut autem hoc commodius ac suavius sine violentia fiat, inter summum frigus hyemis, & summum calorem æstatis, interjectum est ver, tempus temperatum, utpote nec nimis frigidum, nec nimis calidum, sed habens aliquid ab utroque: Similiter inter calores æstatis, & frigora hyemis, rursus Autumnus intervenit, tempus quoad temperamentum non absimile veri. Quare hoc ne si à summo frigore hyemis, veniretur immediate ad summos calores æstatis, hæc tam subita mutatio corpora turbaret. Quod autem hæc aliquando non ita fiant, non ex natura rei est,

Bbb 2

sed

sed per accidens. Quis non videt quanto ingenio ac ratione opus fuerit ad hæc omnia à principio sic disponenda?

Pergamus ulterius, & totam hominis constitutionem contem-
plemur: Inter omnia animantia, inquit *Cicero*, solus homo erecto
vultu incedit; quare hoc? ut cælum, inquit possit aspicere, & nosse
Deum: Non enim, inquit, homines hic constituti sunt ut incolæ
mundi, sed ut contemplatores rerum cælestium.

Habet homo quinque sensus, quorum quatuor in capite, loco
corporis altiori, statuti sunt, scilicet visus, auditus, odoratus,
& gustus. Ad quid hæc altiori loco? ratio clara est: Visus est
ut speculator in turri, qui omnia debet explorare, hostesque de-
tegere.

Auditus & odoratus excipere debent sonitum & odores, cum
autem hæc ex natura ascendant, debebant illi sensus altiori lo-
co constitui: Gustus vero proximus odoratui esse debebat, qui
hic optime iudicat de cibo, & potu. Denique quintus sensus,
qui est sensatio, per totum corpus diffusus est, ut totum cor-
pus omnes assultus frigoris & caloris sentire posset, seque contra
illa armare.

Præterea, cum oculi sint quasi custodes corporis, in omnem
partem se debebant posse movere, ut omni ex parte invigilaret
ne quid homini posset nocere, ideo & claudi possunt ut noxia re-
vertantur, & aperiri ut objecta etiam remotissima usque ad ipsam
cæli firmamentum, in momento possint spectare. Aures vero sem-
per patent, ut etiam in somnis percipere strepitum & sonitum
possint, illæque quasi vigilias agant, dum oculi clausi sunt.

Denique ut verbo absolvam; postquam *Averroes* Medicus, quan-
vis impius homo, omnes humani corporis partes per anatomiam
inspexisset, exclamare coactus fuit, tale opus non potuisse fieri
nisi à summo & supremo artifice.

Quid dicam de fruticibus, herbis, floribus, arboribus? nulla
herba tam exigua quæ non habeat suas radices, suum culmum,
suum corticem, sua folia, suas venas: Quæ ratio? radices habet
ut firmetur in terra, & ut per illas exugat succum terræ: Venæ
habet, ut ille succus per omnes etiam minimas particulas, disper-
gatur: Cortex servit pro integumento culmi tanquam veste qua
defenditur contra inclementiam cæli, folia ut fructus defendunt
vel contra nimios solis ardores, ne arefiant, vel computrescant.
Hinc

Hinc frutices qui teneriores fructus producant, quales sunt ficus ac vinea, majoribus foliis passim præditi sunt quibus fructus tegantur, ne à borealibus ventis tam facile lædantur. Reliquæ arbores vel habent truncos humiliores, vel elatiores: Fructiferæ, humiliores habent ut facilius fructus carpantur: Non frugiferæ plerumque elatiores sunt ut servire possint navibus domibusque fabricandis.

Itaque verissimum est quod ait *Iob cap. 5.* *In terra nihil fit sine causa, nec factum est.*

Qui inter tot manifesta divinitatis indicia Deum non agnoscat, tanto peior atheus est quo magis convincitur hæc fieri non potuisse nisi ab aliquo Ente supremo quod est infinitæ potentia ac providentiæ. Propterea excusari non possunt *Israëlitæ* ab Atheismo, quod cum Deum in Monte *Sinai* spectarent præsentem, nihilominus illum non agnoscerent.

Veniunt ergo turmatim ad *Aaronem*, vociferantes: *Fac nobis Deus qui nos præcedat*; non audebat *Aaron* hoc facinus recusare, ne à tumultuante plebe occideretur, sed conatus est illud quo potuit modo optimo impedire: Dixit ergo ad illos: *Tollite in aures aureas de uxorum, filiorum, & filiarum vestrarum auribus, & afferte ad me.*

Putabat fore ut hac in re facerent difficultatem, nollentque feminæ gratissima sibi & pretiosissima ornamenta detrahere, adeoque non daturas. Sed spes illum fefellit, tam enim ardebant cupiditate habendi idoli, ut mallent carere suis divitiis, quam idolo. Tulerunt ergo, inquit Scriptura, omnes suas in aures ad *Aaronem*.

Nec mora, advocatur plastes qui formam vituli format in argilla, aut simili aliqua materia, liquefacit aurum, infundit in formam, & exiit vitulus aureus: Verosimiliter formam vituli petierant filii *Israel*, quia viderant præcipuum Deum quem adorabant *Egyptii*, vitulum esse quem vocabant *Apim*, sive *Serapim*; quem ut *Israelita* conspexere eductum è forma, exclamarunt: *Hi sunt dii tui Israel qui te eduxerunt de terra Egypti.*

Quod raro fit, passim mirabile est: Quod si filii *Israel* soli, & semel tantum fecissent quod hic fecere, nihil videri posset mirabilius; sed quia hoc tam commune jam factum est inter homines ut plurimi vestigiis illorum insistant, ideo mirabile esse desit, sed

ideo detestabilius illud factum esse tam commune, quod nunquam fieri debebat.

Quid fecerant *Israelitæ*? 1. Viri ac mulieres in aures suas aureas contulerant ut inde conficeretur idolum: Et sic, inquit, *Lipomus* auctor *Catenæ*, in constituendis falsis Deorum cultibus liberalissimi erant, in conservando Dei cultu avarissimi.

Sic, inquit idem auctor, plurimi Christiani sunt qui omnia profundunt ut serviant foedis cupiditatibus suis, & nihil habent pro Deo: Vel, ut ait *D. Ambrosius Lib. 3 de Spiritu S. cap. 18*. Ad sacrilegium largiores sunt quam ad salutem. Si enim agatur de salute æterna per eleemosynas, aliaque pia opera consequenda, nihil habent, solliciti sunt ne quid detrahatur familiæ vel liberis: At si aliena uxor trahenda ad adulterium, vel concubina alenda, nulli sumptui parcent, omnia dilapidantur, quamvis cum magno dispendio familiæ vel liberorum.

Vide quid possit insana cupiditas hominis ad sectandas foedas delicias, ut etiam summam ac potentissimam omnium cupiditatem evertat. Nihil in toto homine potentius auri pecuniæque cupidine, quæ numquam expletur, sed semper clamat, inquit *Sapiens*, *affer, affer*, quando scilicet agitur de Deo rebusque divinis, tunc enim dicunt se non satis habere ut dent, at ubi voluptates emendæ, tantum habent ut supereffluant, & omnia sic profundunt, ut interdum nihil retineant.

Quænam est ista humanæ naturæ perversitas ut aurum pluri faciat quam Deum verum, & tamen nihili faciat, projiciatque manibus ut impendat fabricandis cupiditatum suarum idolis?

Et post omnia adhuc clamant cum *Israelitis*: *Hi sunt dii tui Israel qui te eduxerunt de terra Egypti.*

Quinam erant hi dii? vitulus aureus: Vitulus animal petulans, aureus, dives: Et vociferamini hos esse Deos qui te eduxerunt de terra *Egypti*? Quis rationis compos hinc non exclamabit. O impietatem! Sed videat quisque ne dum *Israelitas* accusat, seipsum condemnet. Vide an non habeas alibi vitulum aureum quem adoras ut Deum vel deam, & à quo putas te educatum ex tardis hujus vitæ, vel aliquando educendum: Est enim, inquit *D. Gregorius, Lib. 18. Moral. cap. 11*, cor humanum olla succensa, carnalibus desideriis æstuans, à diabolo succensum: Numquid in ista olla seu fornace, cordis tui, fabricata est aliqua Dea, instar vituli petulantis,

Voluptas
sum insa-
nia.

ex auro quod in illam iniecisti & an per illam iactas te ex servitute *Aegypti* eductum quando deliciis tuis tædia pellis, cum per hoc in maiorem diaboli servitutem tyrannidemque incideris? Habesne vitulum aureum in cista conflatum ex bonis iniustis, & hunc adoras ut Deum qui te liberavit à paupertate & veniet aliquando tempus cum jacebis in summis angustiis, profecturus ex hac vita in æternitatem, quid tibi tunc proderunt *q̃i* isti quos magis adorasti quam Deum verum & clamabis ad me, inquit Deus per *Jeremiam* cap. 2. in die afflictionis tuæ, & dices: Surge & libera nos: At ego respondebo tibi & Tu amasti Deos alienos, & ambulasti post eos, ubi sunt dii tui quos fecisti? surgant illi, & liberent te in tempore afflictionis tuæ.

Sed videamus quid fecerit *Aaron* cum prodiret vitulus aureus jam conflatus ex prævia formâ, & audiret clamantes filios *Israel*: *Hi sunt dii tui Israel qui te eduxerunt de terra Aegypti: Edificavit*, inquit Scriptura, altare coram eo, & præconis voce clamavit dicens: Cras solennitas Domini est.

Non est credibile quod *Aaron* crediderit hunc vitulum esse Deum: Sed quid ageret in medio plebis tumultuantis & vociferantis? quid ageret & vitam potius exponere debebat, quam insanæ plebi consentire: Poterat illis saltem vitulum tradere, ac dicere: Vos ipsi videritis quid de eo velitis agere: Hoc ego mihi non attraho: Sed cum *Aaron* vult placere populo, eo delapsus est ut crimen idololatriæ appellaret solennitatem Domini: Cras, inquit, erit solennitas Domini, seu ut habetur in *Hebræo*, solennitas *Iehova*, hoc est, veri Dei.

Quis tam enorme peccatum *Aaroni* ignoscat & sciebat populum nihil aliud velle quam colere idolum, videbat oculis suis vitulum illum non esse Deum, & tamen prætexit illius cultum veram esse religionem, & quod immane sacrilegium erat, volebat haberi pro sacrificio quod vero Deo offerretur.

Quis horreat etiam gravissima scelera, quando religionis nomine, ac pietate velantur? Quænam inde omni ævo scelera non prodire & videte.

Petebat princeps urbis *Sichem* in uxorem *Dinam* filiam *Iacob*: Responderunt fratres *Dine*: Non possumus sororem nostram dare uxore homini ethnico & incircumciso: Tu ergo cum omnibus tuis permitte te circumcidi, & assumes nostram religionem, & *Dina* erit

Vitia religionis prætextu pal-
liata.

erit uxor tua. Quis poterat credere aut videre sub tanta pietate latere tantum venenum? religionem prætendunt ut tegant quas in animo habebant cædes & homicidia: Circumciditur *Siehem* cum omnibus suis civibus, & quando propter vulnera nemo poterat se lecto movere, ingrediuntur urbem filii *Iacob*, & omnes crudelissime trucidant: Ecce quantum scelus latebat sub nomine ac prætextu religionis.

Si quis audisset *Absalonem* ad Patrem suum *Davidem* dicentem: *Vadam, & reddam vota mea quæ vovi Domino in Hebron, & sacrificabo Domino.* Quis non cogitasset illum abire ut fausta omnia, vitamque longiorem precaretur patri suo? longe aberat: leonem enim occultabat sub agno quem dicebat se oblaturum Deo, *ibo & sacrificabo Domino*: Magna pietas offerre sacrificium Deo: Sed quid offeres? thus? hoc tu quidem prætexis, sed mentiris ut decipias patrem ficta pietate, nihil enim aliud animo foves nisi ignes & flammæ: Quid offeres Deo? sanguinem bestiarum? sic ais, cum nihil aliud sitias nisi sanguinem patris tui: Sacrificium prætendis, & sub nomine sacrificii tegis parricidium quod animo volvis. Potestne latior via sterni ad quævis scelera quam illa pietate ac religione velare, quo etiam optimi quique possunt seduci, quando sacrilegi fiunt, dum se putant fore religiosos?

Quod si audias *Iudam* proditorem loquentem *Ioan. cap. 12*, non fur est, sed patronus egenorum: Cum enim videret *Magdalenam* pretiosissimo balsamo ungentem pedes *Christi*: *Quare*, inquit, *unquendum istud non venit trecentis denariis, & datum est egenis?* O hominem impium, qui virtute misericordiæ erga pauperes, suam tegit nequitiam, non enim hoc dicebat, inquit Evangelista, quia de egenis pertinebat ad eum, sed quia fur erat, & volebat istâ pecunia marsupium suum implere. Hæc tamen ficta pietas tantam vim habuit ut reliquos omnes Apostolos seduceret, cum non viderent quid intus lateret.

Quid dicam de Scribis & *Phariseis*? quoties illi videbantur vel le legem *Mosis* defendere, cum maximè inhiarent pecuniis? Quoties dicebant *Christum* diem sabbati violare sanando ægros, interea dum nihil aliud curarent quam propria commoda. Barbarus est qui palam trahit alios ad peccatum, sed impius est, qui sub velo pietatis alium ad impietatem inducit. Primi caveri possunt, quia ipsorum iniquitas palam apparet: Secundi, capiti rete ini-

ciunt

ciunt antequam advertantur. Igitur magnam animarum pestem induxit Aaron inter filios Israel, quando sub specie solennitatis divinæ, invexit solennitatem & cultum idoli. Mox enim ubi illi audire proclaman-tem præconem: *Cras solennitas Domini est, surgentes mane*, inquit Scriptura, *obtrulerunt holocausta, & hostias pacificas, & sedit populus manducare & bibere, & surrexerunt ludere, saltare, cantare, tripudiare, aliaque lætitiæ signa ostendere ut solennitatem illam celebrarent.*

DISCURSUS X.

Significat Deus Moyfi in monte quid agatur in populo.

Interea dum hæc agerentur in populo, erat adhuc Moyfes in monte cum Deo, nec quidquam sciebat, sed Deus hoc illi significavit, dicens: *Vade, discende, peccavit populus tuus quem eduxisti de terra Egypti: Recesserunt cito de via quam ostendisti eis, feceruntque sibi vitulum constabilem, & adoraverunt, atque immolantes hostias, dixerunt. Hi sunt dii tui Israel, qui te eduxerunt de terra Egypti.*

Hoc dicto, quasi totus exardescens in iras, *dimitte me*, inquit, *Deus Moyfi*, *ut irascatur furor meus contra eos, & deleam eos*, cerno enim quod populus iste duræ cervicis sit. Deus irascitur, jam stabat quasi armatus fulminibus quæ vibraret in filios Israel, omnesque ad unum disperderet, cum subito dicit Moyfi: *Dimitte me*, quid hoc, dimitte me? an ergo Moyfes illius manum aut brachium retinebat, ita ut se movere non posset ad puniendum? quomodo ergo dicitur *Esaiæ cap. 13. Domine rex omnipotens, non est qui resistat majestati tuæ?*

Nihilominus tamen, inquit *D. Hieronymus Epist. 12.* Quando Deus Moyfi dixit: *Dimitte me*, ostendit se teneri posse ne faciat quod minatus est: Nam preces servi impediabant Dei potentiam: Tanta ergo est orationis unius hominis justæ potentia, ut ipsam Dei omnipotentiam quasi liget & vincat: Jam enim Deus arcum intenderat, imposueratque sagittas furoris sui ut perderet impios, & tamen furor ille, qui erat instar maris fervescens, non excessit limites suos, quia unus Moyfes erectis in cælum manibus tanquam duobus objectis aggeribus, furorem cohibuit ne se effunderet.

Ccc

Quan-

*Virtus unius
justi
sufficit ad
integram
civitatem
servandam.*